

החלטה לעניין הסדר הטיעון

הנאשמת: מכבי תל אביב

עו"ד תגר עמיאל

מבוא

1. כתב האישום מיום 22.6.21 מייחס לאוהדי הנאשמת זריקת גלילי נייר במשחק החוץ שנערך ביום 16.6.21 ובמשחק הבית שנערך ביום 17.6.21. התובע טען שיש להרשיע הנאשמת על פי דוחות השופטים והמשקיף, בעבירות על סעיפים 22(ג) ו- 22(טז)(ד) לתקנון המשמעת. באשר לעונש טען התובע כי "לאור החלטות בית הדין המשמעתי במקרים יחסית דומים (ראה, בין היתר, החלטת ביה"ד המשמעתי מיום 17.6.2021 בעניינה של קבוצת הפועל אילת), הרי שאני סבור שיש להטיל על הקבוצה עונש בפועל של קנס כספי בסך של 14,000 ₪, ועונש על תנאי של קנס כספי בסך של 14,000 ₪ (לתקופת תנאי של שנתיים)".
  2. הנאשמת זומנה לדיון ליום חמישי ה- 24.6.21. בבוקרו של יום זה העביר התובע לבית הדין בקשה לאישור הסדר טיעון, חתומה על ידו ועל ידי יו"ר הנאשמת ובא-כוחה, עו"ד שמעון מזרחי. על פי ההסדר שבין הצדדים, הנאשמת הודתה בעובדות, גינתה אותם וטענה שלא מדובר במעשים שנועדו לפגוע במשחק. בסעיף 2 להסדר הטיעון נכתב: "בנסיבות אלה ולאור החלטות עבר של בית הדין המשמעתי במקרים יחסית דומים למקרה דנן (ראה, בין היתר, החלטת ביה"ד המשמעתי בעניינה של קבוצת הפועל אילת מיום 17.6.2021), סבור ב"כ המאשימה כי ראוי לאשר את הסדר הטיעון המוצע להלן: ... עונש בפועל של קנס כספי בסך של 12,000 ₪, וכן עונש על תנאי (לתקופת תנאי של שנתיים) של קנס כספי בסך של 12,000 ₪."
- בסעיף 5 מצהירים הצדדים כי "ידוע להם שבית הדין מוסמך להטיל עונשים אחרים מהמוסכם ומוסיפים: "יחד עם זאת, אם יסבור בית הדין הנכבד כי אין לקבל את הסדר הטיעון במלואו – יתבקש בית הדין לזמן את הצדדים להופיע בפניו ולהשמיע את טענותיהם בעניין, בטרם מתן החלטה"¹.

¹ אציין כי אני רואה טעם לפגם – אשר להבנתי יורד לשורשו של עניין - בהגשת הסכם טיעון מותנה: כפי שאראה להלן, על הצדדים להגיש את הסדר הטיעון, לטעון מדוע יש לקבלו; לאחר מכן על המוטב להכריע בשאלת קבלת הסדר הטיעון וככל שההסדר לא מתקבל, בשאלת העונש שיש לגזור על הנאשם. מכיוון שנוצר מעין-נוהג שיפוטי בעניין זה, לא מצאתי לנכון שלא לקבל הסדר הטיעון מטעם זה. אם יוגשו בעתיד הסדרי טיעון (באותם מקרים חריגים ויוצאי דופן המצדיקים זאת), יש להבנתי מקום שלא להתנותו, שאם לא כן ישמט מיניה וביה הבסיס להסדר.

3. יודגש בשלב זה כי בהסדר הטיעון לא ניתן כל הסבר מדוע התובע שינה את דעתו לגבי העונש הראוי, ממועד הגשת כתב האישום ועד למועד עריכת הסדר הטיעון, כשההנמקה הינה אותה הנמקה (פסיקות קודמות ובפרט ההחלטה בעניין הפועל אילת).
- כן יודגש כי הנאשמת לא טענה כי יש לה טענות כלשהן לעניין ביצוע המיוחס לה בכתב האישום והתובע לא הצביע על קשיים ראייתיים בהוכחת עובדות אלה או על הכבדה כלשהי שתיווצר לו יתקיים דיון בשאלת ביצוע המעשים המיוחסים לאוהדי הנאשמת.
4. ההסדר הובא בפנינו בישיבת בית הדין שהתקיימה בערבו של יום ה- 24.6.21 והחלטנו כדלקמן:

בשלב זה של הדיון, בו הוגשה עסקת טיעון מבלי שפורט בה מהם טעמי התובע לעריכת עסקת הטיעון, הרי שלדעת אחד הדיינים (עו"ד תגר עמיאל), אין מקום לבחון את העסקה לגופה, לפני שניתן הסבר מפורט מדוע התובע החליט לערוך עסקת טיעון בתיק זה.

לפיכך ניתנת בזאת ארכה לתובע - וככל שתמצא בכך גם לנאשמת - לפרט את עמדותיו בסוגיה זו, וזאת עד ליום שלישי 29/6/21 בשעה 16.00 יודגש כי החלטה זו אינה נובעת מתוך בחינת עסקת הטיעון או סבירות העונש, אלא מטעמי מדיניות: בחינת התנאי המקדים של קיום הצדקה להגיע לעסקת טיעון בתיק המתנהל בית הדין המשמעתי של איגוד הכדורסל, ובמיוחד במקרה בו אין מחלוקת - ובכל אופן מחלוקת מהותית - על כך שקיימות ראיות טובות בדבר ביצוע עבירה משמעית, וכל ענינה של העסקה הוא העונש.

5. הנאשמת והתובע הגישו את טיעוניהם. חלק נכבד מהטענות נסובו על הצדקת העונש המוסכם, תוך בחינה והתייחסות לארועים בשני המשחקים. טענות אלה הינם בלתי רלוונטיות, שכן הכוונה לא היתה לבחון את הסדר הטיעון לגופו אלא לעמוד על הטעמים לעצם עריכתו.

6. הנאשמת טענה כי הסדר הטיעון לא רק שחוסך בזמן שיפוטי יקר, אלא שיש לו חשיבות שכן מדובר ביעילות מערכתית הן לבית הדין, הן לתביעה והן לנאשמים.
- התובע סבר שיש לתת משקל גדול להודאת הנאשמת בהזדמנות הראשונה, "נימוק ראשון ובסיסי בדבר ההצדקה להגעה להסדר טיעון בתיק". ויודגש כבר בשלב זה כי התובע לא טען כי קיים קושי ראייתי כלשהו להוכיח את ההתנהגות הנטענת בכתב האישום או שיש סיכוי כלשהו לזיכוי בשל טעמים אחרים. יצויין כי עניין סיכויי ההרשעה הגבוהים מאוד מאפיין תיקים כדוגמת התיק שבפנינו, בו קיימים הן דוחות שופטים ומשקיף והן תיעוד מוסרט של הארועים.

התובע ציטט מההחלטה בע"פ 3193/07 פארס טבאגה נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין טבאגה"), תוך הדגשת חלק מהדברים. נביא הציטוט במלואו, כולל ציון הטיעונים שהודגשו ע"י התובע:

בין היתרונות המקובלים להצדקתם של הסדרי טיעון ניתן למנות את ההערכה שהסדרי טיעון מביאים להרשעתם של נאשמים רבים יותר שיתכן והיה עולה קושי בביסוס ראייתי של אשמתם, ובכך מביאים הם להרתעה אפקטיבית יותר ואף לסיכול ביצוע עבירות נוספות; את העובדה שבהסדרי טיעון התוצאה העונשית עשויה להיות מיידית ומהירה מחד ונחסך עינוי דין לנאשמים מאידך; את הערך המוסף שיש לאחריות שמקבל על עצמו העבריין במסגרת הסדר הטיעון; את ההתחשבות בנפגע העבירה שסיום מהיר של ההליך יכול לסייע בשיקומו ולחסוך ממנו את הצורך להעיד; ואת היעילות המערכתית הנובעת מהסדרים אלו, הן לבית המשפט, הן לתביעה והן לנאשמים. ....²

16. נקודת המוצא לכל דיון הנוגע להסדרי טיעון הינה כי תפקיד גזירת הדין מוטל על שכמו של בית המשפט. על בית המשפט רובצת האחריות לאזן בין זכויות הנאשם ובין אינטרס הציבור, כך הוא בכל הליך פלילי, וכך הוא גם כאשר בא בפני בית המשפט הסדר טיעון בין הצדדים (עניין פלוני, בעמ' 595).
... נפסק כי הגישה הראויה היא זו המכונה "גישת האיזון". על פי גישה זו בוחן בית המשפט אם "נתקיים האיזון בין טובת ההנאה שמעניק הסדר הטיעון לנאשם, לבין התועלת שיש בעונש המוצע במסגרת ההסדר לאינטרס הציבור". הודגש כי בעת הבחינה יראה עצמו בית המשפט כאילו הוא זה שעורך את הסדר הטיעון ושוקל אם נשמר האיזון הראוי בין האינטרסים השונים של הצדדים (עניין פלוני, בעמ' 601 602).

..."

17. באופן פרטני יותר נמנו בעניין פלוני השיקולים שעל בית המשפט לשקול עת הוא בוחן הסדר טיעון שהובא בפניו. נקבע כי ככלל יכבד בית המשפט את הסדר הטיעון וזאת בשל הטעמים הקשורים בחשיבותו ומעמדו של הסדר הטיעון. עם זאת, בית המשפט ישקול את השיקולים הראויים לעונש בהתאם לשיקולי הענישה הכלליים ובהתעלם מהסדר הטיעון, וכך יוכל להעריך מהי מידת ההקלה שניתנה. לצורך הערכת ההקלה שניתנה על בית המשפט לבחון את מידת היותו שויתר הנאשם במסגרת ההסדר ואת שיקוליה הפרטניים של התביעה בנסיבות העניין, כגון הקשיים הצפויים בניהול המשפט, האינטרס הציבורי שבהשגת הודיה מהנאשם, החיסכון בזמן שיפוטי

² וכדי שהכתוב לא יצא חסר, נשלים את שהשמיט התובע לעניין חסרונות עריכת הסכמי טיעון:

לצד החסרונות נזכיר את החשש מפני פגיעה בעיקרון השוויון ובמתן משקל בלתי ראוי מצד התביעה לנימוקים מקלים מסוימים אשר עלולים להביא לפגיעה באינטרס הציבור להענשת עבריינים; את החשש ממשוא פנים כלפי עבריין בעל מעמד או השפעה; ומנגד את החשש לתמרוץ התביעה להשיג הרשעה למרות היעדרן של ראיות חזקות להרשעת הנאשם. לצד זאת יש להזכיר את החשש מפני הודאת שווא של נאשמים, את החשש מהפיכת בתי המשפט ל"חותמת גומי" המאשרת את הסדרי הטיעון ללא הפעלת שיקול דעת, ואת החשש מענישה שאינה משקפת את חומרת המעשים אלא את יכולת המיקוח של הצדדים להסדר.

ובמשאבי התביעה, והשגת ראיות להעמדת עבריינים נוספים לדין. כמו כן יביא בית המשפט בחשבון את ציפיותיו של הנאשם אשר הודה על סמך הסדר הטיעון וויתר על זכותו לנהל הליך ועל הסיכוי להשיג את זיכויו בדין. מנגד, יתערב בית המשפט בהסדר טיעון אם מצא כי נפל פגם משמעותי בשיקולי התביעה, וזאת גם כאשר התביעה פעלה בתום לב (פלוגי, בעמ' 610-608).

התובע טען שהסדר הטיעון חוסך את ניהול התיק בבית הדין הנכבד "תוך יצירת יעילות מערכתית לא רק לבית הדין הנכבד, אלא גם לתובע ולקבוצה, וקבלת החלטה מהירה בעניין ויצירת הרתעה אפקטיבית ומהירה, הן על הקבוצה והן על קבוצות אחרות." לטענתו, נוצרת "יעילות מערכתית" גם לבית הדין העליון, באשר צד שחתם על הסדר טיעון לא יערער על ההחלטה שתאשר את הסדר הטיעון.

הניתוח המשפטי

7. כידוע הסדרי טיעון נחלקים לשני סוגים: הסדר טיעון שעניינו ויתור או הקלה של התביעה בקשר לחלק מהאישומים המיוחסים לנאשם, בתמורה להודיית הנאשם בעובדות שיש בהן כדי להרשיעו (להלן: "הסדר טיעון לעניין הרשעה") והסדר טיעון שכל כולו מתמצא בהסכמה על עונש (מופחת יחסית לעמדתה הראשונית של התביעה), מבלי שויתור התביעה על העונש הראוי לדעתה הינו בתמורה להודיית הנאשם (להלן: "הסדר טיעון לעניין העונש בלבד").

8. ודוק; פסק הדין בעניין טאבגה שהובא ע"י התובע וצוטט לעיל, נסמך על ההלכות שנקבעו בהרכב מורחב של בית המשפט העליון בע"פ 1958/98 פלוגי נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין פלוגי"). פסק דין זה, שניתן בהרכב מורחב של 9 שופטים, עוסק בהסדר טיעון לעניין הרשעה ולא בהסדר טיעון לעניין העונש בלבד. כך מוגדר הסדר טיעון בעניין פלוגי:

הסדר טיעון הינו הסכם בין תובע לנאשם, שהתביעה מתחייבת בו לוותר על חלק מהאישומים המיוחסים לנאשם או להמיר אישום חמור באישום קל או לוותר לנאשם ויתור אחר המעניק לו הקלה בקשר לתוצאות המשפט, בתמורה להודיית הנאשם בעובדות שיש בהן כדי להרשיעו.

כך עולה גם מהדיון בפסיקה הפלילית בשיקולים שעל התובע לשקול: קושי בביסוס האשמה, המשאבים הנדרשים לקיום ההליך, "התמורה" שנותן הנאשם ברכיב הודאתו, פגיעה אפשרית בעדים (בפרט בעבירות מין) וכיוצ"ב.

יצויין שלא מצאתי (בפרק הזמן הקצר שעמד לרשותי) בפסיקה הפלילית דיון ממשי בהסדרי טיעון לעניין העונש בלבד; ככל הנראה, המדובר במקרים נדירים. יחד עם זאת, הפסיקה עוסקת במקרים בהם מבוקש לאשר הסדר טיעון, לאחר הרשעה, בדרך כלל במסגרת ערעור, וראו: ע"פ 2153/02 מיכאל אידלברג נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין אידלברג").

אידלברג:"

שיקול מרכזי אשר על בית המשפט לתת עליו את הדעת בבוחנו את שאלת אישורו של הסדר הטיעון במקרה דנן הינו השלב הדיוני שבו מתבקש בית המשפט לאשר את הסדר הטיעון. אין דינו של הסדר טיעון אשר נערך לפני הרשעה כדינו של הסדר טיעון הנערך לאחר הרשעתו של הנאשם בביצוע העבירה. חלק ניכר מיתרונות הסדר הטיעון שהוזכרו אינם מתקיימים כשהצדדים מגיעים להסדר טיעון לאחר הרשעת הנאשם בערכאה הדיונית, ומכאן שעל התביעה לשכנע את בית המשפט כי לאחר ההרשעה נוצרו נסיבות שיש בהן כדי להצדיק את הסטייה מהכרעת בית המשפט קמא.

בין יתרונותיו של הסדר הטיעון שהוזכרו, שעוצמתם נחלשת כשהסדר הטיעון נערך לאחר ההרשעה, מצוי למשל, השיקול בדבר הרשעת עבריינים שחומר הראיות נגדם מעורר קשיים, כגון שקיים קושי בגביית עדויות בעניינם.... שיקול זה נחלש כשמדובר בהסדר טיעון לאחר הרשעה, שהרי בית המשפט הדן שמע זה מכבר את כל העדים שהיו רלוונטיים לצורך ההכרעה בתיק ומצא כי היו ראיות מספיקות להרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

....

זאת ועוד, השיקול בדבר החיסכון בזמן השיפוטי והפניית המשאבים לתיקים אחרים המתקיים בהסדר טיעון טרם הרשעה, אינו מתקיים כשמדובר בהסדר טיעון לאחר הרשעה, שכן חרף גילוייו של חומר החקירה החדש בשלב הערעור, כטענת התביעה, הרי משמדובר בשלב הערעור, חלקו הארי של הבירור העובדתי.

(ההדגשות לא במקור).

אם כן, לא הרי הסדר טיעון רגיל (לעניין הרשעה) כהסדר טיעון לעניין העונש בלבד: מעל האחרון מתנוסס סימן שאלה גדול לעצם עריכתו: חלק נכבד מהיתרונות שיש בהסדר טיעון לעניין ההרשעה כבר לא מתקיימים, כשאף לא אחד מהחסרונות חדל להתקיים. הנטל המוטל על התביעה לשכנע את בית המשפט בנחיצות הסדר הטיעון גדול מאוד ונדרשת בחינה מדוקדקת של שיקולי התביעה.

9. הסדר הטיעון בתיק זה הינו הסדר טיעון לעניין העונש בלבד: כאמור, התובע לא טען כי קיים קושי ראייתי כלשהו בהוכחת עובדות האישום; הדבר מתיישב היטב עם הראיות שנזכרות בכתב האישום: דוחות השופטים (3 שופטים בליגת העל) והמשקיף, ויש להניח כי התנהגות הנטענת משתקפת היטב בסרטון המשחק. אם כן, התובע החליט כי יש מקום להקל בעונשה של הנאשמת מבלי שהנאשמת הודתה ברכיב בו קיים ספק בהרשעתה בו או מבלי קיים קושי אחר בקשר עם ניהול דיון בעניינו; מכאן, שאין למעשה חשיבות – ובטח לא חשיבות גדולה – להודאה באשמה: כל נאשם שענינו בראשו יפעל כך ויודה באשמה בהזדמנות הראשונה. מכאן שויתור התובע בהסדר הטיעון הינו בתמורה לויתור הנאשמת על טענותיה ברכיב העונש בלבד: טענה כי העונש צריך להיות נמוך מהעונש המוסכם (שאין צורך לומר שהמדובר בטענה לגיטימית). העסקה מבחינת התובע הינה ויתור על חלק

מהעונש הנטען (14,000 ש"ח בפועל ועל תנאי) בתמורה להסכמה שהעונש יהיה נמוך יותר (12,000 ש"ח בפועל ועל תנאי), וזאת כדי להמנע מ"הסיכון" שבית הדין יקבל את טיעון הנאשמת ויפסוק עונש נמוך יותר³.

10. בחנתי את טענות הצדדים והגעתי לכלל מסקנה כי לא היה מקום לעריכת הסדר טיעון בתיק שבפנינו. להבנתי, ישום הרציונלים המצדיקים עריכת הסדר טיעון בדין הפלילי צריך להעשות בשום שכל, ותוך בחינת השינויים המתחייבים מאופיו ואופן התנהלותו של ההליך המשמעותי בפני בית הדין של איגוד הכדורסל. ההתאמה נדרשת בהסדר טיעון לעניין הרשעה⁴ ועל אחת כמה וכמה שיש לבחון בחון היטב, אם ומתי יש מקום לעריכת הסדר טיעון לעניין העונש בלבד.

11. כפי שנעשה בעניין אידלברג, אבחן להלן את ההצדקות לעצם עריכת הסדר הטיעון המובאות על ידי התובע (לרבות על דרך איזכרון בעניין טאבגה) והנאשמת⁵, אחת לאחת, בעדשת התנהלות המערכת המשמעותית באיגוד הכדורסל. הכל, במגבלת הצורך ליתן החלטה מהירה, בתוך 48 השעות שנותרו מהגשת הטיעונים ועד לדיון הקבוע היום.

12. יודגש שוב: בהחלטה זו לא אבחן את הסדר הטיעון בתיק שבפנינו לגופו ועניין סבירות העונש "המוסכם"; בשלב זה אבחן האם היה מקום בכלל לערוך הסדר טיעון.

13.

14. אגיד מיד: להבנתי, משברורה הודאת נאשם או כשאין כל קושי בניהול תיק וקיים סיכוי גבוה להרשעה, על התובע להמנע מעריכת הסדר טיעון לעניין העונש בלבד; אין כל טעם – וקיימים טעמים רבים לפגם – למצב בו התובע נוטל לעצמו את סמכויות בית הדין ומחליט לקבע עם הנאשם עונש שהינו בגדר עונש מופחת יחסית לעונש הראוי בענין התובע מלכתחילה. תובע לא צריך לעסוק בקניית סיכון שעמדתו העונשית לא תתקבל על ידי בית הדין; הוא איננו "קבלן הצלחות". יתרה מכך, אין זה ראוי והוגן כי בשל חששו של נאשם שבית הדין יקבל את עמדתו העונשית של התובע⁶, יוטל עליו עונש חמור מזה שהיה מושת עליו לו לא נערך הסדר טיעון לעניין עונש בלבד.

³ זו המחשה לטענה כי הסדרי הטיעון גורמים להורדת רף הענישה: נניח כי העונש הראוי הינו מעל למוסכם בין הצדדים בהסדר; קבלת הסדר הטיעון תגבש עונש זה כעונש הראוי ובתיק הבא בו יערך הסדר טיעון, יאלץ התובע להסכים לענישה נמוכה יותר, אם ירצה להגיע להסדר, וכך הלאה.

⁴ ואניח הדיון בעניין זה לעת אחרת, אם יהיה בכך צורך.

⁵ אבחן אף הצדקות נוספות, שעולות מהפסיקה הרלוונטית.

⁶ ואדגיש כי אינני חושש כי העמדה העונשית תהיה תמורה מהמתחייב מהנסיבות, כדי להגיע להסדר טיעון "טוב" יותר.

15. ההצדקות העיקריות לעריכת הסדר טיעון במערכת הפלילית (בהתייחס לתביעה ולבתי המשפט הפליליים) הינן כדלקמן: "היעילות המערכתית הנובעת מהסדרים אלו, הן לבית המשפט, הן לתביעה והן לנאשמים"; "החיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי התביעה"; "העובדה שבהסדרי טיעון התוצאה העונשית עשויה להיות מיידית ומהירה מחד ונחסך עינוי דין לנאשמים"; "התחשבות בקשיים הצפויים בניהול המשפט"⁷, "קיצור עינוי הדין של הנאשם ושל נאשמים פוטנציאליים הממתינים לכתב-אישום נגדם"; "הבטחת ענישה שאינה מרוחקת בזמן ממועד ביצוע העבירה"; "חסכון במשאבים הרבים המושקעים בניהול הליך פלילי, לעתים מורכב וממושך, המכביד הן על התביעה הן על הנאשם"; "פינוי בית-המשפט העמוס לעיפה לעיסוק בתיקים אחרים."⁸; "כלי הכרחי על מנת שהמערכת כולה תוכל לשאת במשימות המוטלות על כתפיה"⁹

אם בוחנים את הטעמים דלעיל, אף לא אחת מההצדקות דלעיל מתקיימת במערכת המשמעתית של איגוד הכדורסל; יש להסתכל נכוחה בהתנהלות מערכת זו ולא להיות שבוים בקונספציות שמנותקות מהמציאות. ובמה דברים אמורים:

15.1. בית הדין המשמעתי מתכנס אחת לשבוע, ביום חמישי. מכאן שנאשם מועמד לדין בתוך מספר ימים מביצוע העבירה, ולא יותר משמונה ימים (אם העבירה מבוצעת ביום רביעי)¹⁰. על פי האמור בסעיף 6(ג) לתקנון המשמעת, "בית דין יסיים את הליכי הדיון בעניין המובא בפניו בישיבתו הראשונה". כך אכן קורה במרבית התיקים.

15.2. דיון פרונטלי בתיק כדוגמת התיק שבפנינו עורך בממוצע כעשר דקות ובמקרים מועטים - בהם אין הודאה באשמה - עורך כעשרים דקות: שלב בירור העובדות כולל לרוב עיון בדוחות השופטים והמשקיף ובמידת הצורך, צפיה בסרטון המשחק; לאחר מכן נשמעים טיעוני התובע והנאשם. במקרים רבים הראיות ובפרט סרטון המשחק אינם משתמעים לשתי פנים, ומתייתר שלב הצגת הסרטון: הנאשם מודה ונשמעים טיעונים לעונש בלבד.

15.3. לעניין הזמן השיפוטי הנדרש להכרעת הדיינים בתיק כזה אין הבדל משמעותי בין אם נערך הסדר טיעון ובין אם לאו: כפי שנפסק בעניין פלוני, הגישה הראויה לבחינת הסדר הטיעון הינה "גישת האיזון". על פי גישה זו, על הדיינים לשקול מהו העונש אותו היו מטילים לו לא היה הסדר טיעון ובשלב שני לבחון האם ההסדר מאזן בין האינטרסים השונים. אם כן, הסדר טיעון איננו מקצר את דרך הדיינים להגיע להכרעה בסוגיית העונש (ואולי מאריכה מעט, אך אין לעניין חשיבות).

⁷ מצוטט מעניין טאבגה.

⁸ כמפורט בעניין פלוני.

⁹ ע"פ 1281/06 בורשטיין נ' מדינת ישראל.

¹⁰ וקיימת אף אפשרות לדיון מידי דחוף יותר לעניין תיקי ליגת העל או תיקים דחופים אחרים.

15.4. ביום דיונים נשמעים כל התיקים שנקבעו לאותו מועד; זמנו של בית הדין איננו מוגבל כך שאם מתארכת שמיעת תיק מסויים, משמעות הדבר סיום יום הדיונים מאוחר יותר ולא דחיית שמיעת תיק לשבוע שלאחר מכן¹¹. ייני בית הדין עושים עבודתם בהתנדבות ואין משמעות כלכלית לשעת סיום יום הדיונים.

לשון אחר, אי-הגעה להסדר טיעון איננה גורמת כל "נזק": לא במישור של הכבדה על איגוד הכדורסל ולא במישור של הכבדה על מתדיינים אחרים: אלה ישמעו במועד אליו זומנו: יום חמישי הסמוך לאחר מועד ביצוע העבירה לכאורה. לכן אין בהסדר הטיעון כדי ליעל את המערכת המשפטית, לחסוך בזמן שיפוטי יקר, למנוע עינוי דין ממתדיינים אחרים, לגרום לדחייה מתן ההחלטה באישום.

הטענה כי הסדר טיעון מחיש את ההכרעה בתיק מאוד לא מדוייקת, ונדגים זאת על התיק שבפנינו: הסדר הטיעון בתיק הוגש ביום חמישי, 24.6.21 בשעה 10:00 בבוקר. כך או כך, בין אם היה הסדר טיעון ובין אם לאו, התיק היה נדון בשעה 17:00 באותו יום, וההחלטה בו (בין אישור ההסדר ובין לאחר דיון "רגיל" בעונש) היתה ניתנת בסמוך למועד הדיון. לפיכך, ככל שמנסים להתלות בחשיבות קיצור התקופה בין ביצוע העבירה המשמעתית והעונש, אין כל ממש בטיעון זה.

15.5. לעניין השלכות הסדר טיעון לעניין העונש בלבד לא נטענו כל טענות כי הדבר מיעל את עבודת התביעה, חוסך במשאביה, מפנה זמן לתיקים אחרים שממתיינים בתור ולא מוגשים לדיון הקרוב וכיוצ"ב. סביר להניח כי עריכת הסדר טיעון לעניין העונש בלבד איננה משפיעה לטובה או לרעה על עבודת התובע ואיננה משפיעה על נאשמים אחרים. יש לאמר כי התובע עושה עבודתו נאמנה, ולמיטב ידיעתי לא נגרם כל עיכוב בהגשת אישומים או בדיון באישומים שמקורו בתובע.

16. אם כן, הסדר הטיעון לעניין עונש בלבד איננו "כלי הכרחי על מנת שהמערכת כולה תוכל לשאת במשימות המוטלות על כתפיה": המערכת – התובע ובתי הדין – ערוכה היטב לשאת על כתפיה את הטיפול היעיל והראוי בכל האישומים, מבלי להזקק להסדרי טיעון. ניתן לומר שבית הדין המשמעתני הינו מערכת שיפוטית בעלת משאבים השיפוטיים בלתי-מוגבלים למעשה וללא עלות. כך גם לגבי משאבי התביעה המשמעתית. זאת בשונה מהמצב במערכת השיפוטית הפלילית, שמשאביה מוגבלים: הזמן שמוקצה ע"י שופט פלילי לדון בענייניו של נאשם מסויים בא על חשבון הזמן שבית המשפט יכול להקצות לנאשם אחר, שהדיון בענייניו נדחה; מצוקת המשאבים השיפוטיים המוגבלים פוגעת בנאשמים הפליליים ובאינטרס הציבורי לקיום הליך ראוי והוגן; לא זאת אף זאת, גם משאבי התביעה הפלילית מוגבלים, ועיסוק תובע בתיק מסויים בא על חשבון עיסוקו התביעה בתיק אחר. כך נוצרו במישור הפלילי – בתביעה ובבתי המשפט – עיכובים אשר גורמים לאי-הגשמת חלק מהמטרות שבהעמדת אדם לדיון פלילי. מתוך מצוקה זו – של המערכת, של הנאשמים ושל

¹¹ כך שגם אם הדיון בתיק שבפנינו היה עורך שעה וחצי, עדיין לא היה בכך כדי לדחות את שמיעת התיקים האחרים שנקבעו לאותו יום ומתן החלטות בהם.

השיקולים הערכיים והשיפוטיים - נולדו הסדרי הטיעון. אלה נועדו ליתן פתרון – ששוברו בצידו – לעומס האדיר על המערכת הפלילית ולעיוותים הקשים הנגרמים כתוצאה מכך. 17. המערכת השיפוטית המשמעתית באיגוד הכדורסל איננה סובלת מאף לא אחד מהחוליים של המערכת הפלילית: כאמור, הנאשם מועמד לדין בתוך ימים ספורים מהארוע המשמעתית וההחלטה בתיק ניתנת בו ביום. תלו לדוגמא תיק זה: אלמלא הוגשה הבקשה להסדר טיעון היה הדיון מתקיים ביום 24.6.21 וההחלטה בו היתה ניתנת עוד באותו יום. דווקא בהסדר טיעון יש משום הכבדה ושיבוש אפשרי של לוח הזמנים דלעיל (ובפרט כשהצדדים מתנים את הסדר הטיעון ב"קבלתו בשלמות").

18. יש לזכור כי הדיון בפני בית הדין לא מתייתר כשמוגש הסדר הטיעון; כפי שנקבע בעניין פלוני (עמ' 612), התייצבות הצדדים לדיון בעניין הסדר הטיעון הכרחית:

אשר לעונש המוצע על-פי הסדר הטיעון – בית-המשפט ישמע במסגרת הטיעונים לעונש את נימוקי התביעה לבקשת הקולה. הוא יקבל מפי התביעה את השיקולים לעריכת הסדר הטיעון וכן את מרב הנתונים הקשורים לגזר-הדין המוצע הן מבחינת אינטרס הציבור הן מבחינת טובת ההנאה שניתנה לנאשם במסגרת ההסדר וסיבותיה. נוסף על כך, ישמע בית-המשפט מהצדדים טיעונים לעונש שיועלו בהם השיקולים הרלוונטיים לענישה, לרבות טיעונים לחומרה מפי התביעה, כמו בכל הליך אחר שנועד לגזירת הדין.

....

לאחר קיום הליך כאמור יגזור בית-המשפט את הדין. הוא יבחן את העונש על-פי אמות-המידה שמנינו ויבדוק אם העונש המוסכם שהוצע לו אינו מפר את האיזון הדרוש בין טובת ההנאה שהנאשם מקבל לבין אינטרס הציבור.

אם כן, מה הואילו חכמים בתקנתם ובהסדר הטיעון, ביקשו לקצר ויצאו מאריכים. 19. כסיכום ביניים ובהתייחס לעניין "היעילות המערכתית", "הקלה על העומס", "מניעת עינוי דין" וכיוצ"ב: ללא הסדרי טיעון, המערכת המשמעתית עונה על כל תנאי ניהול הליך באופן ראוי והוגן, ומשאביה ערוכים לתת תשובה ברף הגבוה ביותר, מבלי שנוצרים עיוותים וללא עלות שולית במקרה של תיקים רבים.

על הצורך בהסדרי טיעון במצב מאין זה נאמר: **If it ain't broke, don't fix it**.

20. הצדקה נוספת המובאת ע"י התובע (בהדגשתו בציטוט בעניין טאבקה): "הסדרי טיעון מביאים להרשתתם של נאשמים רבים יותר שיתכן והיה עולה קושי בביסוס ראייתי של אשמתם, ובכך מביאים הם להרתעה אפקטיבית יותר ואף לסיכול ביצוע עבירות נוספות". נימוק זה, בכל הכבוד, איננו רלוונטי כלל כשמדובר בהסדרי טיעון לעניין העונש בלבד. ספק גדול בעיני עד כמה יש לו משקל ממשי בדיונים המשמעתיים המתנהלים בבית הדין. ניתן אף לסבור כי מדיניות ענישה מקלה דווקא תפגע בהרתעה של המערכת המשמעתית.

21. גם ההצדקה מעניין טאבקה שעניינה "ההתחשבות בנפגע העבירה שסיום מהיר של ההליך יכול לסייע בשיקומו ולחסוך ממנו את הצורך להעיד" איננה מתקיימת בתיק שבפנינו, ובאופן כללי ניתן לומר שנדירים – אם בכלל – המקרים בהן יתקיימו נסיבות שיהיה צורך לשקול סוגיה זו.

22. גם ההצדקות: "השגת ראיות להעמדת עבריינים נוספים לדין" ו-"סיוע לרשויות האכיפה בהעמדת עבריינים נוספים לדין", אינן רלוונטיות לאישומים המשמעתיים, והדבר ברור ולא נרחיב.

23. יש לזכור כי עקרון "הפרדת הרשויות" מחייב שהתובע יסתפק בד' אמותיו: בירור העובדות, החלטה האם יש מקום להגיש כתב אישום, ניהול ההליך הראייתי וטעינת הטענות לעניין העונש; התפקיד להכריע בשאלת העונש הראוי במקרה של הרשעה, נתון בידי המוטב השיפוטי. לא בכדי נעשית הפרדה זו, שיש בה כדי לבסס את האמון בתביעה.

24. בפרט אמורים הדברים במצב הדברים שלפנינו, בו תובע איגוד הכדורסל הינו עו"ד מהשוק הפרטי אשר ממונה באישור הנהלת האיגוד, כך שהאמון הציבורי בו מוגבל יחסית לאמון שהציבור נותן בתובע מהפרקליטות או מהמשטרה.

כפי שצויין בפסק הדין בעניין פלוני, כאחד מהחסרונות הבולטים של הסדר טיעון:

... אורב החשש מפני פגיעה בעקרון השוויון, שמא התביעה – גם כאשר פועלת

היא בתום-לב – עלולה ליתן משקל בלתי ראוי לנימוקים מקלים מסוימים עד

כדי פגיעה באינטרס הציבור להענשת עבריינים; או שמא חלילה עלולה

התביעה להיכשל במשוא פנים כלפי עבריון בעל מעמד או השפעה.

.....

אין להתעלם גם מכך שהסדר טיעון המקל במידה מופרזת בעונש מערער את

האמון במערכת האכיפה, פוגע בשוויון בפני החוק ומעורר חשד של העדפת

נאשמים שיש בידם להשיג ייצוג בעל כישורים וקשרים המועילים להם.

צריך לזכור כי נושא עריכת הסדרי טיעון איננו מוסדר בתקנון המשמעת. גם אין הנחיות כיצד על התובע לפעול עת הוא סבור שיש מקום להסדר טיעון. הדבר פוגע בתחושת הצדק ובעקרון השוויון. למיטב זכרוני, מספר הגורמים עימם נערכים הסדרי טיעון קטן יחסית ומדובר בעיקר בקבוצות ושחקנים מליגת העל (ומובן שאין לי כל מידע בדבר מיהות הפונים לתובע כדי לערוך הסדר טיעון); הדבר עלול לעורר תחושה לא נוחה של עריכת הסדר עם "מועדון סגור" ויחיד סגולה; אינני חושש שאכן כך הדבר, אך צריך לנהוג בעניין זה בזהירות גדולה מאוד, כדי שהצדק והשוויון יראו ולא רק יעשו. המדובר בהליך ותהליך בלתי-שקופים ולא-מבוקרים, ודי בכך כדי שלא להזקק להם.

הנה כי כן, להבנתי, דגל אזהרה אדום (לא שחור) מתנוסס מעל הסדרי טיעון - ובפרט הסדרי טיעון לעניין העונש בלבד - עם מי שמכהן בהנהלת איגוד הכדורסל, שגם אם אין בהסדרי טיעון כאלה משום פעולה בניגוד עיניינים מצד התובע, הרי שהתקינות הציבורית מחייבת לשקול להכנס למשא ומתן לעריכת הסדר טיעון רק במקרים נדירים וקיצוניים,

כשיש לכך הצדקות מיוחדות. נראה לי ראוי כי במקרה כזה יאושר קיום המשא ומתן וההסדר ע"י היועץ המשפטי של האיגוד, כדוגמת הקבוע בסעיף 15 להנחיות פרקליט המדינה בדבר עריכת הסדרי טיעון (ראו בלינק: [file:///C:/Users/%D7%AA%D7%92%D7%A8/Downloads/008.1%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/%D7%AA%D7%92%D7%A8/Downloads/008.1%20(1).pdf)).

25. טוען התובע כי הסדרי הטיעון חוסכים מזמנו של בית הדין העליון, שכן נאשמים אינם נחפזים להגיש ערעור על החלטה שמאשרת את הסדר הטיעון. אין בידי כל נתונים על שיעור התיקים "הרגילים" בהם מוגש ערעור על חומרת העונש, כדי שניתן יהיה להסיק כמה ערעורים פוטנציאליים נמנעים באופן כזה. בכל אופן, נדמה לי שאין המדובר בהקלה משמעותית פוטנציאלית על בית הדין העליון. בכל אופן, לא לי להכריע בטענה זו: לכשתגיע הסוגיה לבית הדין העליון יאמר זה את דברו.

עוד אוסיף כי כשלעצמי, אינני רואה פסול בהגשת ערעור לבית הדין העליון: כך ניתנת האפשרות לבית הדין העליון להגיד את דברו בעניין הענישה הראויה. ערעור הינו אמצעי בקרה מבורך ובריא למערכת המשמעתית הכפופה לבית הדין העליון: התביעה ובית הדין המשמעותי. חסימת אפשרות לערעור הנובעת מעריכת הסדרי טיעון מעקרת אחד מתפקידיו החשובים של בית הדין העליון, ולהערכתי, ההכבדה השולית איננה שווה בנוק המלך.

26. נותרה ההצדקה שעניינה "הערך המוסף שיש לאחריות שמקבל על עצמו העבריין במסגרת הסדר הטיעון". כשמדובר בהסדר טיעון לעניין העונש בלבד כשהראיות חותכות, מתקחה מאוד חשיבותה של הצדקה זו: לא ניתן לדעת האם ההודאה נובעת מהכרה בכך שמלחמה על חפות הינה מלחמה אבודה, או שאכן הנאשם הפנים שביצע עבירה ומוכן להודות מתוך הכרה באשמתו ולא כתרגיל משפטי. יחד עם זאת, עדיין יש לדון כל אדם (ונאשם) לכף זכות ובדין המשמעותי יש חשיבות לכך שהנאשם מרכין ראשו בפני הדין. אינני רואה שהצדקה זו מטה את הכף בשאלת עריכת הסדרי טיעון לעניין העונש בלבד.

27. התובע מזכיר בטיעונו את עסקת הטיעון הקודמת שנערכה עם הנאשמת ואושרה ע"י בית הדין (במוטב אחר) ביום 3.6.21. במקרה זה, הנאשמת הועמדה לדין בגין זריקת אבוקה ע"י אוהדיה במשחק החוץ של גמר הגביע שנערך בהשתתפות נשיא המדינה. המדובר בעבירה חמורה יחסית, שספק אם בכלל היה מקום להסדר טיעון בעבירה בדרג חומרה כזה; אף התובע ציין בכתב האישום: "מדובר באירוע חמור העלול לסכן חיי בני אדם /או לגרום לפגיעה קשה" וביקש להטיל עונש של קנס בפועל בסך 20,000 ש"ח וקנס על תנאי בסך 20,000 ש"ח. בבקשה לאישור הסדר הטיעון הועמדו סכומי הקנס המוסכמים על סך של 12,000 ש"ח (בפועל ועל תנאי). גם במקרה זה לא נראה שהיה איזו ספק בדבר סיכויי ההרשעה, והדבר אף לא נטען בהסדר הטיעון. הדיינים אישרו את ההסדר "אף כי העונש נמוך".

לא מובן לי – ואין כל הסבר לכך בהסדר הטיעון – מדוע בתיק זה בכלל הגיע התובע לעסקת טיעון ומדוע העונש המוסכם מופחת בשיעור כה גדול מהעונש לו טען התובע בכתב האישום. האם לא ראוי היה להמנע מסימני השאלה הגדולים? מה היה נגרע לו לא היה נערך הסדר טיעון (ואין זה משנה אם הדיינים חשבו שהעונש נמוך מידי או גבוה מידי, העיקר שלא תאם את עמדת הדיינים)? ואם הנאשמת סבורה שהעונש המוסכם גבוה מהראוי, מדוע למנוע ממנה הזדמנות לטעון זאת? האם לא סביר וראוי יותר – ויגדיל את האמון במערכת השיפוטית – אם בתיק זה כל צד היה טוען את טיעונו לעונש ובית הדין היה מכריע, על פי שיקול דעתו? הדבר אף היה מייתר את התלבטות הדיינים האם יש מקום לקבל ההסדר למרות שהעונש המוסכם לא תואם את עמדתם. ואם מי מהצדדים היה סובר שהוטל עונש לא ראוי, יכול היה לערער לבית הדין העליון, כדי שזה ינחה בדבר המדיניות העונשית הראויה במקרה מעין זה.

28. לא למותר לציין כי מלכתחילה מוסד הסדרי הטיעון התקבל באופן מאוד מסוייג על ידי בתי המשפט הפליליים, בשל חששות שונים כגון¹²:

- החשש מפגיעה באמון הציבור במערכת המשפט ולתחושה של שרירותיות;
  - ההסתייגות הכללית מ"עסקאות" הנעשות הרחק מעיניו של בית המשפט;
  - החשש שבמסגרת ההסדר לא יזכה העבריין לגמול ראוי שיהלום את המעשה שביצע;
  - החשש שבית-המשפט יהיה "חותמת גומי" הפועל באופן אוטומטי וללא הפעלת כל שיקול דעת;
  - החשש מפני פגיעה בשוויון בין נאשמים, במקרה שבו התביעה, אף אם בתום לב, תנהג איפה ואיפה ותקל בעונשם של נאשמים בעלי מעמד והשפעה;
  - החשש מפני הורדת הרף הענישתי;
  - החשש כי הסדר הטיעון אינו משקף באופן אמיתי את תומרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשם, כי אם את מידת המיומנות והמיקוח של הצדדים בעריכת ההסכם.
- לגישה "ההיסטורית" של המערכת הפלילית להסדרי טיעון ראו ע"פ 532/71 בחמוצקי נ' מדינת ישראל (עמ' 559):

אין צריך לומר שהנפש היפה סולדת מכל אלה ובשיטה אידיאלית של עשיית צדק אין מקום לפשרות אלא משמצאה התביעה שיש בידה ראיות מספיקות להעמדת אדם לדין, חייב הדין להתברר עד תומו, אם על-פי הודאה של הנאשם שמקורה בהרגשת אשמה ובידיעה שאין לו מה לטעון נגד האישום, ואם אחרי הבאת הראיות המסתיימת בפסק-דין של זיכוי או של הרשעה.

עסקה הנעשית עם עבריין בחדרי חדרים והמסתיימת בהטלת עונש קל יותר ממה שראוי היה להטיל עליו, יש בה טעם לפגם והיא עלולה לעורר בציבור רושם של איפה ואיפה בעשיית דין בפושעים, ושל משיכת חוטים מאחורי הקלעים על-ידי בעלי השפעה.

¹² עניין אידלברג, סעיף 8 לפסק הדין.

המערכת הפלילית, בגלל מצוקותיה והעומס העצום המוטל עליה השלימה בלית ברירה עם הסדרי הטיעון, שכן בלעדיהם המערכת תקרוס ותתמוטט¹³; במערכת הפלילית, הסדר טיעון הינו בבחינת "רע הכרחי", שיש לקבלו, באשר לא נמצאה אפשרות אחרת המאפשרת למערכת זו להתמודד עם מספר התיקים הגדל משנה לשנה. אילו צים אלה לא קיימים כלל במערכת השיפוט המשמעתית באיגוד הכדורסל, כך שניתן להחזיר עטרה ליושנה, ולהימנע מהסדרי טיעון, ובפרט הסדרי טיעון לעניין העונש בלבד.

29. למותר לציין כי אינני סבור שלא יכולות להתקיים נסיבות קיצוניות שמצדיקות הסדר טיעון. כשיתקיימו, יפורטו, יבחנו ואם ימצא שיתרונות הסדר הטיעון עולים על חסרונותיו, השער יפתח לדון בהסדר לגופו.

לסיכום

30. הסדר טיעון בעניין ענישה בלבד מלא פגמים כרימון ויתרונותיו צנועים מאוד. האמון הציבורי במערכת המשמעתית נפגע, עקב התחושה שהצדק נתון למיקוח ואולי יש יחיד סגולה שנהנים מאכיפה לא-שיוויונית. מעמד בתי הדין נפגע, שכן נוצר הרושם כי הסמכות לקביעת העונש הואצלה לתובע; מבתי הדין (המשמעתית והעליון) ניטלת האפשרות להביע את דעתם לעניין הערכים בהם יש להתחשב בעת גזירת העונש; הנאשם נפגע אף הוא, באשר מוצבת לו בחירה בין ודאות (לנוכח עמדתו העונשית של התובע) לבין שימת יתרון על בית הדין. ההצדקות לעריכת הסדר טיעון לעניין העונש בלבד - שאולי אולי קיימות במערכת השיפוטית הפלילית¹⁴, אינן מתקיימות בהליך המשמעתית המיידית, המהיר והיעיל שמתקיים באיגוד הכדורסל. נהפוך הוא; הסדר טיעון לעניין העונש בלבד רק מאריך ומסרב את הדיון הענייני, המיידית והקצר שהיה מתקיים לו לא הוגש הסדר טיעון.

ואם קיימות רק מגרעות וחסרונות - מהן חמורות וקשות שפגיעתם רעה ובלתי-הפיכה, ולא נמצאו הצדקות המחזיקות מים, טוב נעשה אם נמנע מללכת בדרך חתחתים במקום בדרך הישר(ה), המוצדקת, השקופה, ההוגנת, המבוקרת והמידתית; כך נמצא עצמנו בעולם בו דבר דבור על אופניו: התובע טוען לעונש מידתי, סביר וראוי ואיננו עורך עסקאות עם נאשמים (וטוען מדוע יש להקל בעונש ולכבד הסדר הטיעון), נאשם איננו תר אחר חסדי התובע אלא עומד על עמדתו לעניין העונש והסיבות להקלה בעונש, בית הדין המשמעתית שומע את הצדדים ומכריע בדבר העונש הראוי ובית הדין העליון בוחן את הדברים ומנחה בדבר מדיניות הענישה (באותם מקרים בהם מוגש ערעור).

אם כן, הסדר טיעון לעניין העונש בלבד במסגרת ההליך המשמעתית שבאיגוד הכדורסל הינו בבחינת ביצת קוקיה שהוטלה בקן לא לה; משהבחנו בכך, יש להסיק המסקנות המתבקשות.

¹³ כחלק מתהליך ה"הכשרה", כובס השם ו"מעיסקת טיעון" שונה ל"הסדר טיעון" המכובד יותר.

¹⁴ וכפי שראינו, ההצדקות מתייחסות ברובן המוחלט להסדר טיעון לעניין הרשעה.

31. לפיכך הגעתי לכלל דעה כי אין מקום לבחון את הסדר הטיעון שהוגש בתיק ויש לקיים דיון כבכל תיק אחר.

ניתן היום, 1.7.21.

(-----)

תגר עמיאל, עו"ד

עו"ד אלי לוי

קראתי את חוות דעתו המלומדה של חברי עו"ד תגר עמיאל. עמדתו ראויה לעיון ובחינה, בין ע"י בית הדין למשמעת ואולי ראוי יותר ע"י בית הדין העליון.

אני לכשעצמי סבור כי תיק זה אינו המקום לקביעת הלכה או מדיניות עקרונית ביחס להסדרי טיעון ולכן אשאיר את השאלה בצריך עיון.

תיק זה עניינו השלכת גלילי נייר ע"י קהל אוהדים. מבלי לזלזל בעבירה שכזו, ומבלי להתעלם מהצורך למגר התנהגות שכזו, אינני סבור שמקרה זה מחייב קיום דיון בפני בית הדין כאשר קיימת הודאה של הנאשמת. לא הייתי שולל מראש הגשת הסדר טיעון מוסכם הכולל הודאה וענישה, במיוחד שבית הדין ממילא לא מחויב לקבל את הסדר הטיעון מקום שהוא סבור שהעונש אינו ראוי.

ארחיק לכת ואציין שאולי ניתן לשקול במקרים מסוג השלכת גלילי נייר למגרש, מדיניות של ענישה מנהלית בה ייקבע קנס בתקנון, ורק כשהנאשמת מעדיפה להישפט (או כשהתובע סבור כי נסיבות המקרה חמורות מהרגיל או כשמדובר בהתנהגות סדרתית של קהל מאותה קבוצה) יובא הענין לבית הדין משמעת.

נראה לי כי שאלת קביעת המדיניות לעצם הגשת הסדרי טעון ראוי שתישמר לתיק העוסק בעבירות של פגיעה גופנית בשחקן או שופט, בהפסקת משחק וכדו', שם השאלה של עצם הבירור בפני בית דין מתעצמת, ולא בתיק ספציפי זה.

מכל מקום, לאור החלטתו של חברי עו"ד עמיאל, נקיים בתיק דיון לעצם האישום.

(-----)

אליהו לוי, עו"ד

החלטה בדיון על כתב האישום

1. לאור ההחלטות דלעיל, הסדר הטיעון לא אושר והתקיים דיון לגופו של עניין.
2. אנו מרשיעים את הנאשמת על סמך הודאתה.
3. אשר לעונש: שקלנו את טיעוני הצדדים והחלטנו לגזור על הנאשמת קנס על סך 14,000 ש"ח בפועל וכן 14,000 ש"ח על תנאי למשך שנה. המדובר באישום המתייחס לשני משחקים, אשר שודרו בטלוויזיה, כשמדובר בשני המשחקים בהפרעות לאורך המשחק. התחשבנו לקולא בכך שהמשחק הראשון היה משחק חוץ, בו לנאשמת שליטה מוגבלת על אוהדיה.
4. למען הסר ספק מובהר שהעונש על תנאי שנפסק בהחלטה מיום 3.6.21 בגין זריקת אבוקה, ימשיך להיות תלוי ועומד כנגד הקבוצה. לא הפעלנו אותו שכן קיבלנו את עמדת הצדדים שהתנאי להפעלתו הינו התנהגות חמורה של אוהדים, כגון זריקת חפץ שעלול לגרום לפגיעה (ולא זריקת סרטים, כפי שארע בשני המשחקים נשוא האישום שבפנינו).

ניתן היום, 1.7.21.

(-----)

תגר עמיאל, עו"ד

(-----)

אלי לוין, עו"ד

